

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/130/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010075
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614010075.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha, v trestnej veci proti obžalovaným Q. X., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom V. A. č. XX, t.č. vo väzbe v inej trestnej veci v ÚVV Ilava, a X. J., nar. XX.XX.XXXX v B. nad B., trvale bytom J. č. XXX, pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods.2 písm. a), ods.3 písm. a), b), sčasti ods.4 písm. c) Tr. zákona, sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 1T/21/2014-660, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. apríla 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolania obžalovaných Q. X. a X. J.

z a m i e t a j ú,

pretože nie s ú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 13.05.2015, sp. zn.: 1T/21/2014-660 bol obžalovaný Q. X. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, sčasti ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), písm. b), sčasti ods. 4 písm. c) Trestného zákona, sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Obžalovaný X. J. bol uvedeným rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), sčasti ods. 4 písm. c) Trestného zákona.

Trestnej činnosti sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

Obžalovaný Q. X.

1/ dňa 20.01.2013 okolo 21:30 h vo V. A. zaklopil na dvere domu č. XX, ktorého vlastníčkou je F. V., po čom mu dvere otvoril T. O., ktorý sa v tom čase v dome nachádzal, následne vošiel do kuchyne domu, kde sa nachádzal užívateľ domu V. V. a E. F., ktorú žiadal, aby sa vrátila k nemu domov, s čím nesúhlasila a V. V. ho vyzval, aby opustil dom, na čo nereagoval, preto ho V. V. odstrčil smerom k východu, po čom V. V. rukou fackal a držal ho za oblečenie, pričom mu roztrhol tepláky a košeľu, na ďalšie výzvy na opustenie domu nereagoval a z domu odišiel až potom, keď E. F. s ním odmietla odísť, pričom V. V. spôsobil len povrchové zranenia bez liečenia a roztrhaním oblečenia mu spôsobil škodu 6,- €,

2/ dňa 01.02.2013 okolo 23:00 h v Q. rozplietol zadnú časť oplatenia domu č. XXX, ktorého vlastníkom je M. F., cez záhradu neoprávnene prišiel k hospodárskej budove, na ktorej tyčou vylomil vysiacci zámok, vošiel dnu a odcudzil 7 m dlhý štvoržilový kábel so zásuvkou, následne prešiel ku garáži, na ktorej tiež

vylomil vysiaci zámok a z garáže odcudzil tesársku sekeru, čím spôsobil poškodenému M. F. odcudzením 24,- € a poškodením škodu 6,- €,

3/ dňa 01.02.2013 okolo 23:30 h v Q. neoprávnene preskočil 170 cm vysoké oplatenie domu č. XX, ktorého vlastníkom je X. X. a z neuzamknutej kôlne odcudzil dva káble zo zväračky 17 m dlhé aj s koncovkami v hodnote 40,- € na škodu poškodeného X. X.,

Obžalovaní Q. X. a X. J.

4/ v presne nezistenom čase od 16:00 h dňa 07.06.2012 do 05:00 h dňa 08.06.2012 v H. na predajni potravín COOP Jednota č. XX-XXX po predchádzajúcej dohode spoločne kliešťami prestrihli kovovú mrežu na okne, vylomili okno do skladu, vošli dnu, kde odcudzili dve vrecia cigariet rôznych značiek, čím spôsobili COOP Jednota Topoľčany, spotrebné družstvo, odcudzením škodu 3.717,97 € a poškodením škodu 88,70 €,

5/ v presne nezistenom čase od 16:30 h dňa 18.09.2012 do 07:30 h dňa 19.09.2012 v Žabokrekoch nad Nitrou vošli do cintorína, kde po predchádzajúcej dohode nezisteným predmetom vytlačili z rámu plastové okno na Dome smútku, následne vošli dnu, kde zo steny vytrhali kabeláž a elektrické rozvody, ktoré následne odcudzili, čím spôsobili Obci Žabokrek nad Nitrou škodu 858,78 €,

príčom obžalovaný Q. X. spáchal skutky pod bodmi 2, 3, 4, 5 hoci bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 5T/2/2011-467 zo dňa 01.03.2011 odsúdený za pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a skutky pod bodmi 2, 3 a 5 spáchal, hoci bol Trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske č. 2T/71/2012-485 zo dňa 28.05.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.07.2012, odsúdený za pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné k trestu odňatia slobody v trvaní 22 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Za to bol obžalovanému Q. X. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému X. J. bol podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uložený obžalovanému X. J. rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 1T/33/2013 zo dňa 05.06.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obžalovanému Q. X., aby nahradil dedičom poškodeného X. X., a to F. X., X. X., V. X. a P. X. spôsobenú škodu vo výške 40,- €.

Obom obžalovaným potom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil, aby spoločne a nerozdielne nahradili poškodenému COOP Jednota Topoľčany, spotrebné družstvo, spôsobenú škodu vo výške 1.665,18 € a poškodenému obci Žabokrek nad Nitrou, spôsobenú škodu vo výške 858,78 €.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po vyhlásení napadol odvolaním v celom rozsahu obžalovaný Q. X. a v zákonnej lehote v celom rozsahu obžalovaný X. J..

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný Q. X. uviedol, že súd uznal vinu obžalovaného i zo skutku uvedeného pod bodom 5) obžaloby a to napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiaden dôkaz preukazujúci jeho vinu. Jediným dôkazom bolo jeho priznanie sa, ktoré však obžalovaný urobil výlučne pre potreby konania o dohode o vine a treste. Prokurátor preto vo vzťahu ku skutku v bode 5) obžaloby neunesol dôkazné bremeno. Hoci tento skutok nespáchal, má obžalovaný za to, že jeho právna kvalifikácia podľa § 212 ods.4 Tr. zákona je nesprávna. Objekt, v ktorom mala byť vykonaná krádež, bol v tej dobe v rozsiahlej rekonštrukcii, interiér nebol zariadený. Objekt vyzeral ako stavenisko a nie ako pietne miesto. Bola tma a objekt nevykazoval znaky domu smútku. Obžalovaný nemohol mať vedomosť, že daný objekt bol skolaudovaný a daný do užívania. Jednalo sa o novopostavený cintorín, na ktorom je vybudovaný dom smútku.

Súd prvého stupňa sa preto nedostatočne vysporiadal s obranou obžalovaného i s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 5) obžaloby. Zároveň súd dospel i k nesprávnym právnym záverom ohľadne výšky trestu, pretože neprihliadol na vyhlásenie obžalovaného, ktorým uznal svoju vinu za skutky bod bodmi 1) - 4) obžaloby. Uložený trest je preto v rozpore so zásadou spravodlivosti a úmernosti trestu.

Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný X. J. uviedol, že namieta všetky výroky prvostupňového rozsudku, ktoré sa ho týkajú. Súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a vec nesprávne posúdil po právnej stránke. On sa nedopustil skutkov uvedených pod bodmi 4) a 5) obžaloby. Ak sa k nim v prípravnom konaní priznal, tak len z dôvodu, že očakával uloženie nižšieho trestu. Q. X. vo vzťahu k skutku č. 4) vypovedal proti nemu, pre rozpory medzi nimi však nemožno na jeho výpoveď prihliadať. X. bol presvedčený, že on mal na neho krivo vypovedať na Okresnom súde v Partizánskom za niečo, čo nespáchal. X. mohol byť motivovaný i tým, že ak ho označí za spolupáchateľa, tak bude on participovať i na náhrade škody. V trestnom konaní nebol podľa neho produkovaný žiaden priamy dôkaz preukazujúci, že by trestnú činnosť bod bodmi 4) a 5) obžaloby spáchal.

Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že sa domáha oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného X. J. a poškodených, ktorí boli o termíne riadne upovedomení a bez riadneho ospravedlnenia sa nedostavili.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že odvolania oboch obžalovaných navrhuje ako nedôvodné zamietnuť a napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny.

Obhajca obžalovaného Q. X. na dôvodoch podaného odvolania zotrval. Doplnil, že ak krajský súd príde k záveru, že môže sám rozhodnúť, aby tak urobil bez prípadného vrátenia veci súdu prvého stupňa.

Obžalovaný Q. X. sa k návrhu obhajcu pripojil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva

na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a zistenie, že skutky spáchali obžalovaní. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný Q. X. na hlavnom pojednávaní uznal svoju vinu za skutky uvedené pod bodmi 1) - 4) obžaloby i rozsudku. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 5) potom na hlavnom pojednávaní svoju vinu poprel.

Obžalovaný X. J. na hlavnom pojednávaní poprel svoju vinu za skutky uvedené pod bodmi 4) - 5) obžaloby i rozsudku.

Obžalovaný Q. X. je však zo spáchania skutku pod bodom 5) obžaloby i rozsudku usvedčovaný svojím vlastným priznaním z prípravného konania, výpoveďou obžalovaného X. J. z prípravného konania, zápisnicou z previerky výpovede na mieste činu, nepriamo výpoveďami poškodených a ostatnými listinnými dôkazmi.

Obžalovaný X. J. je zo spáchania skutkov uvedených pod bodmi 4) - 5) obžaloby i rozsudku usvedčovaný svojím vlastným priznaním z prípravného konania, výpoveďou obžalovaného Q. X. z prípravného konania, zápisnicou z previerky výpovede na mieste činu, nepriamo výpoveďami poškodených a ostatnými listinnými dôkazmi.

Rovnako ako súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, i krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obaja obžalovaní v prípravnom konaní uviedli, že skutky pod bodmi 4) a 5) spoločne spáchali a popísali spôsob ich spáchania (modus operandi), ktorý korešponduje s ostatnými vykonanými dôkazmi. Obžalovaný X. J. dokonca na mieste činu oboch skutkov názorne ukázal, akým spôsobom ich spolu so Q. X. vykonal. Svedok X. X. zároveň vyvrátil obranu obžalovaného X. J., že tento mal byť v čase spáchania trestnej činnosti doma.

Rovnako ako súd prvého stupňa, i krajský súd považuje obranu obžalovaných, že sa v prípravnom konaní doznali ku všetkým skutkom pod nátlakom, resp. že ich priznanie bolo motivované snahou o uzatvorenie dohody o vine a treste, za účelovú, urobenú v snahe vyhnúť sa následkom trestnej zodpovednosti úplne, resp. čiastočne za najzávažnejší trestný čin.

Je potrebné poukázať na skutočnosť, že pri výpovediach obžalovaných v prípravnom konaní boli prítomní ich obhajcovia a je vylúčené, že by títo tolerovali nátlak na obžalovaných zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Zároveň sú však výpovede oboch obžalovaných konzistentné vnútorne i navzájom a korešpondujúce s ostatnými vykonanými dôkazmi. Obžalovaný preukázali i určitú „miestnu znalosť“ miesta činu, teda je preukázané, že na mieste vykonania skutkov pod bodmi 4) a 5) boli.

Krajský súd sa nestotožňuje s tvrdením obžalovaných, že ich priznanie vo výpovediach produkovaných v prípravnom konaní bolo určené výlučne len pre potreby dohody o vine a treste. Priznanie sa oboch obžalovaných i vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 4) a 5) bolo realizované v rámci „klasických“ zápisníc o výpovedi obvineného, ktoré sú univerzálne použiteľné v ďalšom trestnom konaní, avšak v prípade neskorších zmien výpovedí je potrebné sa s nimi vyrovnáť. Priznanie sa obžalovaných v prípravnom konaní nemožno preto považovať za „vyhlásenie viny“ realizované v špecifickom druhu trestného konania, označeného ako „konanie o dohode o vine a treste“. Platí totiž, že jedine vyhlásenie viny v konaní o dohode o vine a treste nemožno v ďalšom konaní použiť, ak následne nebude dohoda uzatvorená. V prípade obžalovaných však bolo ich priznanie v prípravnom konaní učené v rámci klasickej výpovede, konanie o dohode o vine a treste v tom čase ešte neprebiehalo.

Nemožno tiež prisvedčiť námietke obžalovaného Q. X., že ak by aj spáchali skutok pod bodom 5), nejednalo by sa o zločin krádeže podľa § 212 ods.4 písm. c) Tr. zákona, pretože nemali subjektívnu vedomosť o tom, že sa nachádzajú na mieste požívajúcom pietu. Naopak, z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že obaja obžalovaní si boli vedomí, že sa nachádzajú na cintoríne a nehnuteľnosť na pozemku stojaca je dom smútku. Vyplýva to z ich vlastných výpovedí z prípravného konania kde uvádzali, že vošli do areálu miestneho cintorína.

Nie je pravdivé ani tvrdenie obžalovaného, že súd prvého stupňa mal vzhľadom na jeho priznanie sa ku skutkom pod bodmi 1) - 4) aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. l) Tr. zákona. Uvedená

poľahčujúca okolnosť môže byť totiž obžalovanému priznaná len v tom prípade, ak sa prizná k spáchanej trestnej činnosti ako celku a nie len k jej parciálnej časti.

Zároveň nemožno prisvedčiť ani námietke obžalovaného X. J., že na usvedčujúcu výpoveď obžalovaného Q. X. nemožno prihliadnuť, lebo odporuje jeho výpovedi.

Z uvedených skutočností potom vyplýva, že obrana obžalovaných vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 4) a 5) bola jednoznačne vyvrátená.

Obžalovaní teda svojím konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov tak, ako to správne skonštatoval už okresný súd. Krajský súd potom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o trestoch v napadnutom rozsudku krajský súd konštatuje, že pri ukladaní trestu vo vzťahu k obom obžalovaným okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy.

U obžalovaného Q. X. prevažovali príťažujúce okolnosti a preto s poukazom na potrebu uloženia úhrnného trestu bola dolná hranica trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného zvýšená o jednu tretinu a súd mal trest ukladať v takto určenom rozpätí. Vzhľadom na prísnosť sankcie však aplikoval postup podľa § 39 Tr. zákona a trest ukladal pod dolnú hranicu takto určenej trestnej sadzby. Keďže obžalovaný bol v minulosti 14 krát súdne trestaný a vzhľadom na rozpätie trestnej sadzby, nepripadalo do úvahy uloženie iného druhu trestu, ako nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Súd prvého stupňa aplikáciu § 39 Tr. zákona (ukladanie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby) rozsiahlejšie nezodôvodnil. Keďže však odvolanie bolo podané výlučne v prospech obžalovaného, krajský súd tento nedostatok z dôvodu zásady zákazu reformatio in peius nereparoval.

U obžalovaného X. J. bol pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností rovnaký. Obžalovaný bol v minulosti 3 krát súdne trestaný a aktuálnej trestnej činnosti sa dopustil skôr, než bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 1T/33/2013, bolo potrebné ukladať trest súhrnný.

S prihliadnutím na už spomínané okolnosti prípadu, spôsobený následok, osoby obžalovaných, možnosti nápravy a skutočnosť, že odvolanie bolo podané výlučne v prospech obžalovaných, dospel preto odvolací súd k záveru, že tresty odňatia slobody uložené súdom prvého stupňa ako tresty nepodmienečné sú zákonné, nie sú neprimerané a takto uloženými trestami bude splnený ich účel. Správne je i rozhodnutie o zaradení obžalovaných na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným (X.) a s minimálnym (J.) stupňom stráženia.

Napokon, správne sú i výroky súdu prvého stupňa o uloženej povinnosti na náhradu spôsobenej škody. Z týchto dôvodov odvolania oboch obžalovaných odvolací súd nepovažoval za dôvodné a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.